

Homo Sapiens

Miquel Riera / mriera@presencia.cat - @mrierapla

La llengua, sempre la llengua

“

N'estem tips d'estar en queixa permanent només pel fet de voler viure amb normalitat al nostre país

Dassen els anys i no solament el menyspreu –per no dir-ne directament odi– per la llengua catalana no minva, sinó que s'accentua a la resta de l'Estat. Cert que no és, segurament, un pensament majoritari, però s'expressa massivament a través de les xarxes socials i en articles de premsa cada cop que hi ha un una simple protesta, com la que va protagonitzar ara fa uns dies el músic Quimi Portet, quan un cambrer del ferri d'Eivissa a Formentera no el va voler atendre en català. Portet, com tants d'altres catalans, es va negar a admetre que havia de canviar a una altra llengua essent com era en territori catalanoparlant i en un servei públic. El popular músic no va fer allò que fan encara sovint molts catalans: canviar sense problemes a la llengua de l'interlocutor –que gairebé sempre és el castellà– malgrat tenir la sospita, si no la certesa, que aquest entén perfectament el català.

L'anècdota protagonitzada per Portet no és l'única ni, malauradament, serà l'última, perquè molts catalans, tips de tanta submissió lingüística, han triat no abaixar més el cap. És a dir, ras i curt, han decidit que ja n'estan tips d'haver de claudicar. Que són al seu país, a la seva terra, i ja no hi ha res, ni ningú, que els impedeixi de parlar i usar la seva llengua. Hi tenen tot el dret, a més, i ja fa massa anys que n'hi ha que els im-

pedeixen d'exercir-lo. En tots els camps i amb totes les dificultats possibles. Doncs s'ha acabat. N'estem tips d'excuses de mal pagador i d'haver d'estar alerta i en queixa permanent només pel fet de voler viure amb normalitat al nostre país i en la nostra llengua. Com escrivia fa més de cent anys Francesc Pi i Margall, “voldríem nosaltres parlar en una llengua que tota la humanitat entengués; però no existeix, i cal temperar-se a la realitat de les coses: en l'oficial com en allò privat, s'ha de fer servir la llengua d'allà on visquem”. Més clar, l'aigua. S'hi vagin acostumant a rebre queixes, doncs, aquells funcionaris i jutges, administratius i telefonistes, socorristes i policies, cambriers i dependents que, com el del ferri d'en Quimi Portet, diuen que saben un munt de llengües menys el català. I que, entremig, no passi també que uns quants ens oblidem que sabíem castellà. Que també podria ser.

'Parlem valencià', obra del pintor Antoni Miró. / WWW.ANTONIMIRO.CAT

L'hemeroteca

Pere Bosch i Cuenca / pbosch@elpuntavui.cat

La reacció dels moderats

Sens atenem a les editorials aparegudes a la premsa espanyola els darrers 10 dies, resulta francament difícil concloure si ha estat més elevada la temperatura atmosfèrica que no pas la que s'ha viscut en alguns consells de redacció. I no ho diem només pel neguit que genera el serial inacabable de la investidura espanyola, sinó més aviat per les reaccions suscitades arran de la resolució aprovada pel Parlament el passat 27 de juliol. L'endemà mateix, l'editorial d'*El Mundo* titllava el gest del Parlament com “una fellonia sense precedents en la democràcia espanyola” i reclamava que la resposta de l'Estat fos “ajustada a les normes, però amb una contundència proporcional al desafiament que plantegen les institucions catalanes”. Per la seva banda, *El País* titllava el document de “un complet despropòsit i una desvergonya jurídica en la història del parlamentarisme democràtic”. I contemplava el gest com “un intent de reinflar ànims al declinant entusiasme del carrer, animar la Diada i escalfar la qüestió de confiança”.

Després d'alguns dies de treva, la temperatura va tornar a augmentar dilluns passat, quan es va donar a conèixer la resolució del Tribunal Constitucional. En aquest cas, el diari *El País* va concentrar les seves iras contra Carme Forcadell, a qui

La portada del diari 'ABC' el passat 28 de juliol, en què es veu Garcia Albiol observant el somriure de Puigdemont.

qualificava de “la pitjor presidenta que hagi tingut un parlament des de la restauració de la democràcia”. Déu n'hi do. Malgrat tot, el rotatiu madrileny es mostrava contrari a inhabilitar la presidenta del Parlament; no tant per manca de ganes, tot sigui dit, sinó més que res perquè “crear màrtirs és inútil quan el problema desborda l'àmbit legal [...]”. La senyora Forcadell ni és ni ha de ser Joana d'Arc”. Per la seva banda, el diari *La Razón*, que s'ha passat la setmana avançant en comptagotes la resolució del Constitucional, reclamava que es respongués “sense la fanfàrria i altivesa dels líders independentistes i amb la moderació de la llei en defensa de les institucions democràtiques”.

Retratsats

Rita Barberà
Senadora

“A València, en vint-i-quatre anys no hi ha hagut corrupció, només polítics honestos”

15 de març de 2015

Xavier Domènech
En Comú Podem

“Tenim claríssim que hem de tenir grup propi al Congrés perquè som una força política d'estricta obediència catalana”

17 de juny del 2016

Albert Rivera
President de Ciutadans

“La presidència del govern no hauria de recaure en el mateix partit que la presidència de les Corts”

7 de gener de 2016